

[Kjær Rasmussen.]

rede i sidste uge fremgik det jo med al ønskelig tydelighed, at socialdemokratiet ville bruge denne debat til et forsøg på at få landbrugsministeren væltet. Det er jo egentlig fantastisk, at man proklamerer sådan noget på forhånd; så er man da i hvert tilfælde sikker på, at det ikke lykkes. Men lad det være sagt med det samme: vi gider simpelt hen ikke være med i denne form for skalpejagt, der jo kun skal dække over, at socialdemokratiet åbenbart ingen landbrugs-politik har. Eller i hvert fald kun den, som er ført hidindtil. Det mener jeg i øvrigt også fremgik af, hvad hr. Chr. Thomsen sagde i sit indlæg i går. Man har ingen politik, og så vælger man sig en sag ud og kører løs med den.

Hvad er det, landbrugsministeren har gjort? Ja, han har simpelt hen givet støtte, som mange, mange andre har gjort før ham. Det, man kan skændes om, er beregningsgrundlaget, men det er sådan set også det eneste. Det, man burde diskutere, var jo egentlig det, som hr. Kai Moltke var inde på her i går, nemlig en beløbsgrænse for finansudvalget. Det må være det, som er relevant i denne forbindelse.

De nuværende produktionsstøtteordninger er gennemført under en socialdemokratisk regering, og så vidt jeg husker, har socialdemokratiet da også stemt for produktionsstøtten hver gang ved finanslovsforslagets anden behandling. Man må have os undskyldt, men vi er altså ikke i stand til at tage den megen forargelse alvorligt, og vi finder det yderst beklageligt, at socialdemokratiet har spoleret en uhyre nødvendig debat. Hermed har man gjort regeringen en uhyre stor tjeneste, for efter hvad man kunne forstå på det, landbrugsministeren sagde i går, er der jo heller ingen perspektiver inden for regeringen på landbrugsområdet. Efter vore begreber er det en billig form for oppositionspolitik, og vi vil ikke deltage i den. Det er ikke mærkeligt, at folk i dette land nogle gange er ved at brække sig over debatterne herinde. Det, der sker den ene gang efter den anden, er jo, at ligegyldigheden sejrer over det væsentlige.

Med hensyn til de stillede dagsordenforslag vil jeg anbefale at stemme for det ændringsforslag, der er stillet af VS. Det er det mest præcise, og det er det sagligt mest

korrekte. SF-forslaget er efter vor mening for upræcist og for kort formuleret, men det snerper da i den rigtige retning, og vi vil kunne stemme for det, uanset om vort eget forslag falder. Og så er der endelig hr. Lysholt Hansens forslag. Jeg har udtalt vores uforgribelige mening om det og skal da sige her, at vi vil undlade at stemme.

Lysholt Hansen: Først til statsministeren. Det afgivne svar har intet med sagen at gøre. Jeg har ikke spurgt om, hvilke ind- og udbetalinger der foregik over fonden den 3. september, da de 125 mill. kr. blev bevilget. Revisionsdepartementet har meddelt, at fonden denne dag havde et tilgodehavende hos staten på godt 52 mill. kr., hvoraf der frem til 1. april skulle udbetales godt 46 mill. kr. Der var altså 6 mill. kr. og ikke som nævnt af statsministeren 2 mill. kr. tilbage, som der kunne disponeres over helt frit, så folketinget kunne have haft god tid til at gennemføre en bevilling på forsvarlig vis. Hvorfor siger statsministeren ikke rent ud, at regeringen ikke ønskede at give folketinget denne mulighed, for det er jo det, der er kendsgerningen.

Og så til landbrugsministeren, der nu vil forklare, at først når de 33 mill. kr. til unge landmænd er fratrukket, har vi det beløb, der reelt blev ydet landbruget for ikke at hæve hjemmemarkedspriserne. Det er jo ikke rigtigt. Ansøgningen til finansudvalget gik klart ud på, at erstatningsbeløbet skulle være 125 mill. kr., hvoraf de 25 mill. kr. skulle anvendes til yngre landmænd.

Da landbrugsministeren må erkende, at han ikke som tidligere påstået her i tinget har meddelt, at der skulle tilføres dispositionsfonden penge, ændrer han nu sin forklaring til, at han har meddelt det i momsudvalget. Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Men det var bl. a. sådanne ting, vi kunne have fået afklaret, hvis sagen ikke skulle have været trumfet igennem i finansudvalget på én dag i sommerferien. Men afgørende for os er det at få afklaret, hvilken dag forhandlingerne med landbruget var afsluttet. Det svarede ministeren ikke på i går. Jeg beder endnu en gang om at få det svar, så vi kan bedømme, om der ikke havde været tid nok til allerede i foråret at forelægge sagen i folketinget.

Ministeren svarede heller ikke på, hvorfor